

O tajných plánoch obsadenia ZSSR/Ruska

- CZ24 News | 6. března 2022

RUSKO/EU/USA/UK: Príčinou našej krízy v Rusku nie je to, že by nám niečo chýbalo. Rusko má všetko! Má obrovské zdroje nerastného bohatstva, energetické zdroje, obrovské územia, polia, lesy a rieky, má dobrý a pracovitý ľud, a skúsených, šikovných manažérov.

Je to naopak Západná regionálna civilizácia, ktorá v honbe za neobmedzenou spotrebou vyčerpala všetky svoje zdroje. Veď „bohatá“ Európa nemá ani plyn, ani ropu, ani zlato, ani hliník, ani meď, ani zinok..., nemajú tam ani poriadne drevo, len parky. Napriek tomu má „Západ“ obrovskú túžbu predĺžiť blahobyť „zlatej miliardy“ vďaka parazitovaniu na druhých krajinách a národoch planéty Zem. A v prvom rade na Rusku. Globálni paraziti „svetového zákulisia“, ktorým dôstojnú „odpoveď“ na ich ambície dali už naši dedovia vo Veľkej Vlasteneckej vojne, sa svojich cieľov nevzdali, len zmenili metódy na ich dosiahnutie. Od priamej vojenskej agresie prešli k informačnej vojne.

Dnes už nikto nespochybňuje tvrdenie, objavujúce sa na stránkach novín a časopisov po celom svete, v rozhlase a na televíznych obrazovkách, že „*Rusko utrpelo porážku v studenej vojne*“. Priznávajú to aj ruskí politici, vedci a verejní činitelia. A čo je to „studená“ vojna? „Studená“ vojna, to je vojna informačná.

Náš ľud a naša krajina sa stali obeťami informačnej agresie „Západu“, prebiehajúcej pod vedením „svetovej finančnej mafie“ metódou „kultúrnej spolupráce“. Pri takejto informačnej agresii sa vládnucej „elite“ krajiny vnucuje kultúra, ktorá je svojbytnou kultúrou ľudu cudzia. Výsledkom je to, že „elita“ (*akoby sama od seba*) v miere svojho chápania riadi krajinu v záujmoch svojho ľudu, a v miere svojho nechápania riadi krajinu v záujmoch „kultúrneho“ agresora. Vládnuca „elita“ sa takýmto spôsobom mení na perifériu (*vykonávateľa*) svetových mafiózných finančných klanov a pomáha realizovať ich plány.

Tento spôsob agresie dáva do budúcnosti stabilnejšie výsledky, než otvorená vojenská agresia a okupácia, pretože maskuje zotročenie ako dobro. Ten, kto v tejto vojne prehral, si ani nemusí uvedomovať, že jeho krajina je už okupovaná nepriateľom. Niektorí nepremýšľajúci konzumenti cudzej kultúry sa môžu dokonca radosť reklame, ktorá beží v jazyku, ktorému ani nerozumejú.

Agresori svoje ciele voči nám neskrývajú. Existuje široko známy dokument, ktorý je už 60 rokov starý: Direktíva NSC[1] USA 20/1 zo dňa 18.08.1948 s názvom „Ciele USA voči Rusku“, v ktorom sa predpokladá rozčlenenie krajiny a zotročenie jej národov „civilizovaným“ spôsobom — metódou „kultúrnej spolupráce“, t.j. metódou studenej vojny. Pritom si treba uvedomiť, že USA sú tiež len vykonávateľom plánov globálnej finančnej mafie parazitov. O tom, že je to tak, vám bude jasné, keď si prečítate celú knihu. Okrem toho, danú otázku budeme analyzovať aj osobitne.

«Ciele USA voči Rusku»

Direktíva NSC USA 20/1

(úryvky)

18.08.1948, Washington

«Vláda musí v záujme práve sa odohrávajúcej politickej vojny načrtnúť oveľa konkrétnejšie a militantnejšie ciele už teraz, v čase mieru, než ako to urobila voči Nemecku a Japonsku ešte pred vypuknutím bojov s nimi... V rámci štátneho plánovania

treba už teraz, ešte pred vypuknutím vojny, definovať naše ciele, ktoré možno dosiahnuť počas mieru aj počas vojny, čím sa medzi nimi minimalizuje rozdiel.

Naše ciele voči Rusku sa v podstate dajú zredukovať na dva hlavné:

1. Minimalizovať moc a vplyv Moskvy.
2. Vykonať kardinálne zmeny v teórii aj praxi zahraničnej politiky, ktorými sa riadi vládna moc v Rusku.

Naša snaha prinútiť Moskvu prijať NAŠE KONCEPCIE je rovnocenná vyhláseniu: našim cieľom je zvrhnutie Sovietskej moci. Z tohto hľadiska možno povedať, že tieto ciele sa nedajú dosiahnuť bez vojny, a preto si uvedomujeme, že našim konečným cieľom voči Sovietskemu Zväzu je vojna a zvrhnutie Sovietskej moci silou.

Po prvé, nie sme viazaní žiadnou konkrétnou lehotou na splnenie našich cieľov počas mieru. Nemáme striktné triedenia období vojen a mieru, čo by nás nútilo vyhlásiť, že musíme dosiahnuť svoje ciele počas mieru do určitého dátumu inak siahneme po iných prostriedkoch...

Po druhé, rozhodne nesmieme cítiť žiaden pocit viny pri snahe o likvidáciu koncepcií, ktoré nie sú v súlade s medzinárodným mierom a stabilitou, a ich nahradzovaní koncepciami tolerance a medzinárodnej spolupráce. Nie je na nás, aby sme premýšľali nad vnútornými následkami, ku ktorým môže viesť prijatie takýchto koncepcií v inej krajine, a rovnako si nesmieme pripustiť, že za tieto udalosti nesieme nejakú zodpovednosť... Ak sovietski vodcovia dospejú k názoru, že rastúci význam osvietenejších koncepcií medzinárodných vzťahov nie je v súlade so zachovaním ich moci v Rusku, tak je to ich problém, nie náš. Našou úlohou je pracovať a dosiahnuť to, aby sa tam odohrali vnútorné zmeny... Ako vláda nenesieme žiadnu zodpovednosť za vnútornú situáciu v Rusku...

Naším cieľom v čase mieru nie je zvrhnutie Sovietskej vlády. Presnejšie povedané, snažíme sa o vytvorenie takých okolností a situácie, s ktorými sa dnešní sovietski lídri nebudú vedieť zmieriť a ktoré sa im nebudú páčiť. Možno, ak sa ocitnú v takejto situácii, tak si nebudú vedieť udržať svoju moc v Rusku. No treba veľmi rázne dodať, že je to ich problém, nie náš. Ak skutočne nastane situácia, do vzniku ktorej vkladáme svoje úsilie v čase mieru, a stane sa neúnosnou pre zachovanie vnútorného systému moci v ZSSR, čo prinúti Sovietsku vládu zmiznúť zo scény, tak nesmieme zo vzniknutej situácie cítiť žiaľ, jednako nevezmeme na seba zodpovednosť ani za to, o čo sme sa snažili a čo realizovali.

Reč ide predovšetkým o tom, aby sme Sovietsky zväz urobili a udržali slabým z politického, vojenského a psychologického hľadiska v porovnaní s vonkajšími silami, ktoré sú mimo ich kontrolu.

Musíme predovšetkým vychádzať z toho, že pre nás nebude výhodné alebo prakticky reálne okupovať celé územie Sovietskeho zväzu, vybudujúc tam našu vojenskú administráciu. Nie je to možné jak z hľadiska veľkosti územia, tak aj z hľadiska veľkosti populácie... Inými slovami, netreba si robiť nádeje, že sa nám podarí zrealizovať našu vôľu na celom ruskom území, ako sme sa to pokúšali urobiť v Nemecku a Japonsku. Musíme pochopiť, že konečné uregulovanie musí prebehnúť politicky.

V tom horšom prípade, ak sa sovietskej vláde podarí udržať si moc nad celým alebo takmer celým územím, tak musíme požadovať:

1. splnenie čisto vojenských požiadaviek (*odzbrojenie, evakuácia kľúčových rajónov atď.*), aby sme na dlhú dobu zaistili ich vojenskú bezmocnosť;
2. ďalej splnenie požiadaviek, ktoré by zaistili ich výraznú ekonomickú závislosť od vonkajšieho sveta.

Všetky požiadavky musia byť tvrdé a zjavne ponížujúce pre tento komunistický režim. Môžu dokonale pripomínať Brest-Litovský mier v roku 1918, ktorý si v tejto súvislosti treba veľmi podrobne naštudovať.

Musíme prijať ako absolútny predpoklad, že neuzavrieme mierovú zmluvu ani neobnovíme normálne diplomatické vzťahy so žiadnym režimom v Rusku, ktorému by dominoval niektorý zo súčasných sovietskych vodcov alebo tí, ktorí zdieľajú ich spôsob myslenia. Za posledných 15 rokov (*t. j. v období vlády J. V. Stalina 1933-1948 - naša poznámka*) sme si toho vytrpeli dosť, správajúc sa, akoby normálne vzťahy s takýmto režimom boli možné...

Tak aké ciele by sme si mali klásť voči akejkoľvek nekomunistickej vláde, ktorá môže vzniknúť na ruskom území alebo jeho časti v dôsledku vojny? Treba veľmi rázne dodať, že nezávisle od ideologického základu takéhoto nekomunistického režimu a nezávisle od toho, do akej miery bude schopný chváliť demokraciu a liberalizmus, tak my sa musíme usilovať o realizáciu našich cieľov, ktoré vyplývajú z už spomenutých požiadaviek. Inými slovami, musíme vytvárať automatické garancie, ktoré zaistia, aby aj nekomunistický a formálne k nám priateľský režim:

1. nedisponoval veľkou vojenskou mocou,
2. ekonomicky bol silne závislý od vonkajšieho sveta,
3. nemal príliš pod kontrolou svoje hlavné národnostné menšiny,
4. a nezaviedol nič podobné „železnej opony“.

V prípade, ak bude tento režim priateľský k nám a nepriateľský ku komunistom, tak sa musíme postarať o to, aby tieto požiadavky neboli vnútené ponížujúcim spôsobom. No každopádne ich musíme vnútiť kvôli ochrane našich záujmov...

Musíme očakávať, že rôzne skupiny budú vyvíjať značné úsilie, aby nás primäli k takým

opatreniam vo vnútorných záležitostiach Ruska, ktoré nás zviažu a stanú sa príležitosťou pre politické skupiny v Rusku k tomu, aby nás aj naďalej prosili o našu pomoc. Preto musíme prijať rúzne opatrenia, aby sme sa vyhli zodpovednosti za rozhodovanie o tom, kto presne bude vládnuť Rusku po rozpade sovietskeho režimu. Najlepším východiskom pre nás bude, ak povolíme všetkým emigrantom sa rýchlo vrátiť do Ruska a postaráme sa o to, nakoľko to len bude od nás závisieť, aby získali približne rovnaké možnosti pri uchádzaní sa o moc. Medzi rôznymi skupinami pravdepodobne vypukne ozbrojený konflikt. Dokonca ani v takomto prípade sa nesmieme do toho miešať, len ak by sa tento konflikt dotkol našich vojenských záujmov.

Ako sa vysporiadať s mocou Komunistickej strany Sovietskeho zväzu, to je veľmi zložitá otázka, na ktorú neexistuje jednoduchá odpoveď. Na každom území oslobodenom od vlády Sovietov narazíme na problém ľudských pozostatkov sovietskeho aparátu moci. V prípade riadneho stiahnutia sovietskych vojsk zo súčasného sovietskeho územia sa miestny aparát Komunistickej strany pravdepodobne presunie do podsvetia, ako sa to stalo v oblastiach obsadených Nemcami počas nedávnej vojny. Potom sa znovu objaví vo forme partizánskych bánd.

V takomto prípade bude problém vysporiadania sa s nimi pomerne jednoduchý: bude nám stačiť dodať zbrane a vojensky podporiť akúkoľvek nekomunistickú vládu, kontrolujúcu daný región, a nechať ich vysporiadať sa s komunistickými bandami tradičnou metódou ruskej občianskej vojny. Väčší problém budú predstavovať rádoví členovia Komunistickej strany alebo robotníci (sovietskeho aparátu), ktorých vypátrajú alebo uväznia, alebo ktorí sa vydajú na milosť našich vojsk či ruskej moci. Ani v tomto prípade nesmieme na seba brať zodpovednosť za osud týchto ľudí, ani dávať priame príkazy miestnej vláde, čo s nimi robiť. Je to problém ruskej vlády, ktorá vystrieda komunistický režim. Môžeme si byť istí tým, že táto vláda bude vedieť lepšie posúdiť nebezpečnosť bývalých komunistov pre nový režim a vysporiadať sa s nimi tak, aby už v budúcnosti neškodili... Musíme vždy pamätať na to, že represie rukami cudzincov nevyhnutne vytvárajú miestnych mučeníkov... Takže, nemali by sme si klásť za cieľ uskutočnenie rozsiahleho programu dekomunizácie našimi jednotkami na území oslobodenom od komunizmu a celkovo by sme to mali nechať na miestnu vládu, ktorá nahradí Sovietsku moc».

Zborník „Brzdienie“^[2] (*dokumenty o americkej politike a stratégii rokov 1945-1950*) bol zverejnený v USA v roku 1978^[3]. Spomínaná direktíva NSC USA 20/1 zo dňa 18.08.1948 sa stala dostupnou pre širokú verejnosť vďaka knihe historika a profesora N. N. Jakovleva „CIA proti ZSSR“, ktorá bola vydaná v r. 1983 a jej náklad bol 750 000 výtlačkov. Avšak vedenie krajiny, ÚV KSSZ a jeho Politbyro tomu nevenovali pozornosť, nereagovali na túto zdokumentovanú informáciu v knihe N. N. Jakovleva podobne, ako na ňu nereagovala ani celá „znepokojená“ stránicka, politická, vedecká a intelektuálna verejnosť.

Úplne rovnako, ako nereagovali ani na (*v tej dobe už široko známu*) „**doktrínu Alana Dullesa**“, riaditeľa CIA USA, ktorá bola vypracovaná hneď po skončení Veľkej Vlasteneckej vojny v roku 1945^[4].

Doktrína Allena Dullesa

«Obetujeme všetko, čo máme, všetko zlato, všetky materiálne zdroje a moc na klamanie a ohlupovanie ľudí.

Ľudský mozog, vedomie ľudí sa dokáže meniť. Zasejeme v Rusku chaos a nepozorovane nahradíme ich cennosti falošnými... Svojich komplicov, pomocníkov a spojencov si nájdeme v samotnom Rusku. Prípad za prípadom sa bude rozohrávať veľkolepá tragédia záhuby toho najnepokornejšieho ľudu na zemi, definitívneho vyhasínania jeho sebauvedomenia.

Z literatúry a umenia postupne vymažeme ich spoločenskú podstatu, odstavíme ich umelcov, odradíme ich od zobrazovania a skúmania tých procesov, ktoré sa odohrávajú v hĺbinách ľudových mäs. Literatúra, divadlo, kino — to všetko bude zobrazovať a oslavovať tie najnižšie ľudské pudy. Všetmožno budeme podporovať a vychovávať takzvaných umelcov, ktorí budú zasievať do povedomia ľudí kult sexu, násilia, sadizmu, zrady, skrátka akejkoľvek nemravnosti.

V štátnom riadení vytvoríme chaos, zmätok. Nenápadne, ale aktívne a permanentne budeme podporovať tyranu úradníkov, úplatkárov, bezcharakternosť. Čestnosť a slušnosť sa stanú predmetom výsmechu, nikto ich viac nebude potrebovať, stanú sa prežitkom. Chrapúnstvo a drzosť, klamstvo a podvod, opilstvo a narkománia, živočíšny strach... aj nepriateľstvo medzi národmi, a predovšetkým nepriateľstvo a nenávisť k ruskému národu — to všetko budeme šikovne a nenápadne kultivovať.

A len málo ľudí, len veľmi málo ľudí bude tušiť alebo chápať, čo sa deje. No takých ľudí uvedieme do bezradnej situácie, urobíme z nich terč výsmechu, nájdeme spôsob ako ich ohovoriť a vyhlásiť za spodinu spoločnosti...

Takto budeme trieštiť generáciu za generáciou... Budeme sa biť za deti a mládež, vždy sa budeme zameriavať hlavne na mládež, budeme ju demoralizovať, kaziť a rozvracať».

Je teda zrejmé, že „studená vojna“ nezačala Churchillovou rečou vo Fultone v roku 1946, ako to tvrdí oficiálna história, ale o niečo skôr...

Direktíva NSC USA 20/1 zo dňa 18.08.1948 nie je vôbec ojedinelým prípadom alebo akousi výnimkou z celkovej štatistiky faktov charakterizujúcich zahraničnú politiku USA. Napríklad v inej direktíve NSC (68 zo dňa 30.09.1950) sa píše[5]:

«...zasievať semená skazy do sovietskeho systému s cieľom prinútiť Kremľ, aby prinajmenšom zmenil svoju politiku. No bez reálnej vyspelejšej a ľahko mobilizovateľnej vojenskej moci je politika „brzdzenia“, ktorá je v podstate politikou premysleného a postupného donucovania, iba obyčajným blufovaním.

...Musíme viesť otvorenú psychologickú vojnu s cieľom vyvolať masovú zradu voči Sovietom a prekaziť ďalšie plány Kremľa. Posilniť pozitívne a včasné opatrenia a operácie tajnými prostriedkami v oblasti ekonomickej a psychologickkej vojny s cieľom vyvolať a udržiavať nepokoje a povstania vo vybraných strategicky dôležitých krajinách-satelitoch.

Naša politika a naša činnosť musí okrem presadzovania našich hodnôt vyvolávať aj kľúčové zmeny v charaktere sovietskeho systému: krach plánov Kremľa je prvým a hlavným krokom k týmto zmenám. Je absolútne zrejmé, že to celé bude lacnejšie a efektívnejšie, ak tieto zmeny budú výsledkom činnosti vnútorných síl sovietskej spoločnosti...

Víťazstvo dozaista zabezpečí zmarenie plánov Kremľa postupným zvyšovaním vplyvu slobodného sveta a jeho prenesením do sovietskeho sveta takým spôsobom, aby došlo k vnútorným zmenám sovietskeho systému».

Harvardský projekt

Podrobnejšie o plánoch „globalizátorov“ je napísané v knihe historika, člena zväzu spisovateľov Ruska, doktora filozofických vied a akademika J. K. Begunova „Tajné sily v histórii Ruska“ (*Petrohrad, 1996, vydavateľstvo zväzu spisovateľov Ruska, náklad 1500, str. 326, 327, 328*):

Začiatkom 1980-tych rokov sa sovietskej rozviedke podarilo získať materiály takzvaného „Harvardského projektu“. Skladal sa z troch zväzkov: „Prestavba“, „Reforma“, „Završenie“.

Na začiatku 1. zväzku je veľká preambula, v ktorej sa píše o tom, že na prelome 20. a 21. storočia ľudstvu hrozí obrovská kríza kvôli nedostatku surovínových a energetických zdrojov. Anglosaskí analytici z oblasti ekológie dospeli k záveru, že záchrana ľudstva závisí od toho, do akej miery sa podarí vyriešiť spoločné úlohy po likvidácii (*ako zvykol hovoriť prezident USA Ronald Reagan*) „Impéria zla“, t.j. na úkor ZSSR a s plánovaním znížením populácie na jednu desatinu, a zničením národného štátu. Program bol plánovaný na tri päťročnice.

V prvej päťročnici (*1985 až 1990*) bude prebiehať „Prestavba“ s jej „glásnosťou“^[6], bojom za socializmus „s ľudskou tvárou“, prípravou reforiem na prechod „od socializmu ku kapitalizmu“. „Prestavbu“ mal riadiť jeden vodca, podľa možností Generálny tajomník strany.

Druhý zväzok za venoval „Reforme“, ktorá bola plánovaná v rokoch 1990-1995 a mala nasledovné ciele:

1. Likvidácia svetového socialistického systému.

2. Likvidácia Varšavskej zmluvy.
3. Likvidácia Komunistickej strany Sovietskeho zväzu.
4. Likvidácia ZSSR.
5. Likvidácia patriotického socialistického povedomia.

«Reformu» mal už organizovať iný vodca.

Tretí zväzok sa volá „Završenie“. Túto etapu mal organizovať tretí vodca a pripadala na roky 1996 až 2000. Obsahovala nasledovné body:

1. Likvidácia Sovietskej armády.
2. Likvidácia Ruska ako štátu.
3. Likvidácia atribútov socializmu, ako bezplatné školstvo a zdravotníctvo, a zavedenie kapitalistických atribútov: za všetko treba platiť.
4. Likvidácia sýteho a pokojného života v Leningrade a v Moskve.
5. Likvidácia národného a štátneho vlastníctva, a zavedenie súkromného vlastníctva.

„Završenie“ bolo sprevádzané mrznutím hladného obyvateľstva Ruska, budovaním kvalitných ciest do morských prístavov, z ktorých sa suroviny a bohatstvo Ruska mali vyvážať do zahraničia.

Západ dúfal, že na úkor Ruska vyrieši mnohé veci, vyžmýka ho ako citrón a územie prípadne anglosaskej rase.

O existencii týchto plánov svedčia nielen očividné výsledky takzvaných „reforiem“, ktoré globalizátori v našej krajine vykonávali rukami miestnych demokratizátorov, ale aj otvorené priznania zahraničných vykonávateľov plánov globalizátorov, ktoré zazneli z ich úst koncom 1990-tych rokov.

Otvorené priznania

„Aby sme pripravili Ameriku na vstup do 21. storočia, musíme sa naučiť riadiť sily, ktoré predurčujú zmeny vo svete, a zaistiť tak pevnosť a spoľahlivosť vedúcej úlohy Ameriky na dlhý čas. Pred 50 rokmi Amerika preukázala svoju predvídavosť a budovala inštitúty, ktoré zaistili víťazstvo v „studenej vojne“ a ktoré dokázali odstrániť množstvo prekážok a bariér, rozdeľujúcich svet, v ktorom žili naši rodičia...“

Posolstvo prezidenta USA Billa Clintona
„O situácii v krajine“ zo dňa 7.2.1997

„Utratili sme milióny dolárov za 40 rokov, aby sme dosiahli víťazstvo v studenej vojne proti Rusku“

Minister zahraničných vecí USA
James Baker

«Víťazstvo USA v studenej vojne bolo výsledkom cielenej, plánovitej a mnohostrannej stratégie USA, zameranej na zničenie Sovietskeho zväzu. Priebeh historických udalostí bol predurčený strategickými direktívami Reagana. Skrytá vojna proti ZSSR nakoniec vytvorila podmienky pre víťazstvo nad Sovietskym zväzom»

Riaditeľ Centra pre bezpečnostnú politiku
Frank J. Gaffney

«Rusko je porazená veľmoc. Prehralo v súboji titanov. A hovoriť, že „to nebolo Rusko, ale Sovietsky zväz“, znamená utekať pred realitou. Bolo to Rusko s názvom Sovietsky zväz. Vyzvalo USA do boja a bolo porazené. Dnes viac netreba živiť ilúzie o tom, že Rusko je veľmoc. Musíme sa zbaviť tohto spôsobu myslenia... Rusko bude rozdrobené a pod dohľadom».

Tajomník Trilaterálnej komisie
Zbigniew Brzezinski

«Západ musí urobiť všetko, čo sa len dá, ... inak USA a Západ riskujú stratu víťazstva v studenej vojne, ktorá sa v dôsledku toho zmení na porážku... Rusko je kľúčom k úspechu. Práve tam bude vyhratá alebo prehratá posledná bitka studenej vojny. Neexistuje vyššia stávka»

Prezident USA
Richard Nixon

*«Rozpad Sovietskeho zväzu je bezpochyby najdôležitejšou udalosťou dnešnej doby a Bushova administratíva prejavila vo svojom prístupe k tomuto problému neuveriteľnú zručnosť...
Ja by som v Rusku uprednostnil chaos a občiansku vojnu pred tendenciou zjednotiť ho do jedného, pevného a centralizovaného štátu»*

Člen Trilaterálnej komisie a hlava „B'nai B'rith“
Henry Kissinger

«... úlohou Ruska po prehre v studenej vojne je zabezpečiť vyspelé krajiny svojimi zdrojmi. Nato im však stačí iba 50-60 miliónov ľudí»

Premiér Veľkej Británie
John Major

Ako vidíte, milí čitatelia, agresori prestali skrývať svoje ciele a plány vo vzťahu k našej Vlasti.

Tajomstvo prestalo byť tajomstvom. V tomto ohľade existujú vyjadrenia ich vodcov. No, čo je ešte dôležitejšie, oni sami zverejnili pôvodne tajné dokumenty, ktoré svedčili o ich agresívnych plánoch. Dokonca vytvorili medailu „za víťazstvo v studenej vojne“ (viď úvodný obrázok).

Konstantin Pavlovič Petrov

(z knihy „Tajomstvá riadenia ľudstva“)

[1] United States National Security Council – poradný orgán prezidenta USA pre tie najzávažnejšie bezpečnostné otázky. – pozn. prekl.

[2] Ang. „Containment“. – pozn. prekl.

[3] Na amerických vládnych serveroch dodnes existuje „orezaná“ verzia (<https://history.state.gov/historicaldocuments/frus1948v01p2/d37>).

Ale na webovom archíve je stále dostupný pôvodný naskenovaný 58-stranový dokument (https://archive.org/details/NSC201-USObjectivesWithRespectToRussia/NSC_20_1_original/). – pozn. prekl.

[4] Keďže nikdy nebola Američanmi zverejnená, tak pravdepodobne ide o úlovok ruských tajných služieb. Allen Dulles bol riaditeľom CIA v období 1953 až 1961. – pozn. prekl.

[5] Citát je z knihy N. N. Jakovleva „CIA proti ZSSR“, str. 64, 65.

[6] Jedno z hesiel „perestrojky“ (prestavby). „Glásnosť“ znamená v podstate „publicita“, čiže väčšia otvorenosť a sloboda slova v informovaní o stave a perspektívach sovietskej spoločnosti. Mala médiám rozviazať ruky, aby mohli slobodne písať čo chcú. – pozn. prekl.

AUTOR: Konstantin Pavlovič Petrov

BY: JARDOB

ZDROJ: Tajomstvá riadenia ľudstva / Kob Forum